

hodné; kdyby bylo prokázáno, že se obžalovaný zachoval tak, jak uvádí a jak částečně potvrzují svědci H. a T., nebylo by lze důvodně tvrditi, jak činí rozsudek, že se obžalovaný vůbec nepostaral o vypnutí proudu. Nebylo by však odůvodněno ani právní stanovisko rozsudku, že opatření, jež podle obsahu své obhajoby obžalovaný učinil, nebylo dostatečné. Povinnost stavitele, postaratí se o vypnutí proudu po dobu, kdy se konají práce poblíže elektrického vedení, i kdyby snad nebyla kryta doslovem v § 33 nař. min. obchodu ze 7. února 1907, čís. 24 ř. zák., příkazujícím, by vodící dráty elektrického osvětlení byly na ochranu proti doteku veskrze izolovány, — jak dovozuje zmateční stížnost, plyne jistě z ducha tohoto předpisu, jehož účelem jest zabrániti tělesným úrazům z doteku drátů elektrického vedení vůbec; na druhé straně nelze žádati, jak správně dovozuje zmateční stížnost, na staviteli, by v případě, o jaký tu jde, každý den znovu a osobně se staral o vypnutí proudu, po případě osobně se přesvědčoval, zda je opravdu proud vypnut, zvláště jde-li o práci více dnů trvající a mohl-li stavitel podle ujištění svědka T-a a po osobním shlédnutí pracovního místa (ve čtvrtek dne 16. srpna a v pátek dne 17. srpna 1928) důvodně předpokládati, že bylo vyhověno jeho příkazu a proud vypnut na dobu, již práce vyžadovala. Jest říci, že by obžalovaný jako stavitel dostal své povinnosti, pověřil-li vypnutím proudu spolehlivého dělníka, a že neměl důvodu předpokládati, že jeho rozkaz nebyl splněn; jinými slovy, že dohlédací povinnost stavitelova v tomto případě není osobní, nýbrž všeobecná, že ručí jen za nedbalost při výběru; že dělník J. byl nespolehlivý, nebylo za řízení ani tvrzeno ani naznačeno. Nelze tudíž souhlasiti s napadeným rozsudkem, že by obžalovaného nevyvíňovaly okolnosti, jež uvedl k své obhajobě, předpokládajíc ovšem, že jsou pravdivé; bylo proto nutno, by soud zaujal stanovisko k výsledkům řízení a učinil přesná zjištění o tom, co vlastně obžalovaný zařídil, by teprve na základě formálně bezvadných zjištění v tomto směru bylo lze spolehlivě posouditi otázku objektivního i subjektivního jeho zavinění. Poněvadž napadený rozsudek takových zjištění neobsahuje, ve věci samé ještě nelze rozhodnouti a nařízení nového hlavního přelíčení se nelze vyhnouti, bylo zrušiti napadený rozsudek ihned v zasedání neveřejném a za souhlasu generální prokuratury uznati podle § 5 novely čís. 3/1878, jakž se stalo.

### Čís. 3648.

**Slabší inteligence a zaostalost ohraničené ve srovnání s normálním vývinem stupně věku od 10 asi přes 14 let nebrání podle § 151 čís. 3 tr. ř. svědeckému výsledku, jsou však důvodem vylučujícím přísahu svědeckou (§ 170 čís. 5 tr. ř.).**

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Zm II 217/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského porotního

soudu v Uher. Hradišti ze dne 7. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 125 tr. zák., zrušil napadený rozsudek porotního soudu v odsuzující části a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

### D ů v o d y:

Pokud zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 344 čis. 4 tr. ř. proto, že Anna H-ová byla vůbec slyšena jako svědkyně, jest bezdůvodna. Opírá se o předpis § 151 čis. 3 tr. ř., poukazujíc na slabomyslnost Anny H-ové, pro kterou prý nemůže svědčiti. Slabomyslnost snaží se dovoditi podle spisu Dr. Slavíka »Soudní lékařství« a z tvrzených rozporů ve znaleckém posudku Dr. H-a a Dr. D-a; dále samovolně dokazuje srovnáváním jiných výsledků průvodního řízení nevěrohodnost Anny H-ové, čímž ovšem neprokazuje žádnou zákonnou překážku proti jejímu výsledku jako svědkyně, která byla by dle § 151 čis. 3 tr. ř. dána jen tehdy, kdyby bylo zřejmo, že Anna H-ová v době, kdy měla svědectví vydati, pro tělesný nebo duševní svůj stav není s to, aby pravdu vypověděla. Takového stavu však v době jejího výsledku nebylo, neboť slabší inteligence a její zaostalost, jak byly opětovně soudními lékaři zjištěny a ve srovnání s normálním vývinem ohraničeny stupněm věku od 10 asi přes 14 let, nebyly takového stupně, že by v čas výsledku její vědomí zakalovaly, takže by nebyla v stavu pravdu vypověděti. I zmateční stížnost zdůrazňuje vlastně jen nutnou opatrnost při hodnocení výpovědi takových osob, která ovšem sama o sobě není překážkou jejich svědeckého výsledku. Poukazuje-li zmateční stížnost na význam epileptického záchvatu pro poruchy duševního stavu před ním i po něm, jest zmateční stížnost odkázati k tomu, že ani netvrdí epileptický záchvat, udávší se v době kolem výsledku svědkyně, kteráž doba pro posouzení překážky podle § 151 čis. 3 tr. ř. jest rozhodnou. I když se uvažuje o významu toho, že znalci uvedli, že osoby slabomyslné mohou selhat jen z návodu jiných osob, je to zase jen okolnost rozhodná vzhledem k případným jiným výsledkům řízení při posuzování věrohodnosti výpovědi již složené, není to však překážkou, by taková osoba vůbec vyslýchána býti nemohla, neboť nelze pro pouhou, tu okolnostmi ostatně ani nijak neosvědčenou možnost, že snad z návodu jiné osoby by pravdu nevypovídala, tvrditi, že není s to, by pravdu vypověděla. V tomto směru není tedy uplatňovaný zmatek dán.

Jiný význam má však zjištěný stav svědkyně Anny H-ové pro posouzení, zda podle zákona směla a mohla býti vzata do přísahy. Zmateční stížnost v tomto bodě právem uplatňuje zmatek podle § 344 čis. 4 tr. ř., neboť tím, že do přísahy byla vzata, byl porušen předpis § 170 čis. 5 tr. ř., jenž zakazuje pod neplatností přísahy vzítí do přísahy osobu, jejíž schopnost vnímati nebo se upamatovati je značně seslabena. Výtka tato jest odůvodněna, neboť vzhledem k posudku znalců-lékařů o tělesném o duševním stavu svědkyně Anny H-ové nelze uznati, že její vnímavost byla taková, že by dopouštěla podle § 170 čis. 5 tr. ř. její vzetí do pří-

sahy. Pro tento zmatek jeví se nezbytně nutným, by hlavní přeličení bylo znovu provedeno a lze proto rozsudek podle § 5 nov. k tr. ř. zrušiti již na tomto základě v neveřejném sezení za souhlasu generální prokuratury.

### Čís. 3649.

Jde o eventuální zlý úmysl, počítal-li pachatel sice jen s možností, že by svým činem mohl přivoditi určitý, trestnímu zákonu se příčíci výsledek (nepokládal-li tento výsledek za jistý), je-li však zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil ani, kdyby byl věděl, že onen výsledek určitě nastane.

Dolus eventualis stačí ke skutkové podstatě spoluviny na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák.

(Rozh. ze dne 31. října 1929, Zm I 214/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 29. ledna 1929, pokud jím byl obžalovaný Arnošt F. zproštěn z obžaloby pro spoluvinu na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák., spáchanou dne 20. března 1926 v M., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by v rozsahu zrušení znova o ní jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

### důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek soudu první stolice jen potud, pokud byl Arnošt F. podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro spoluvinu na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák., spáchanou prý tím, že dne 20. března 1926 v M. k bezpečnému vykonání zlého skutku spoluobžalované Marie H-ové, záleževšího v tom, že onoho dne v M. podnikla úmyslně jednání, které bylo příčinou vyhnání jejího plodu, přerušením jejího těhotenství úmyslně přispěl, a uplatňuje v tomto směru číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř.

Zmateční stížnost jest odůvodněna již potud, pokud napadá rozsudek s hlediska § 2 e) tr. zák. Zmateční stížnost vytýká rozsudku mimo jiné zřejmým poukazem neúplnost po rozumu § 281 čís. 5 tr. ř., již shledává v tom, že rozsudek nepodrobil celý obsah posudku soudní lékařské rady pečlivému rozboru a že zejména nepřihlížel k obšírnému odůvodnění posudku soudní lékařské rady, že rozpoznání obžalovaného, že H-ová trpěla vleklým zánětem dělohy, není ničím doloženo, že naopak lze toto onemocnění s určitostí vyloučiti, a dále k tomu, že v posudku jest mimo jiné výslovně uvedeno, že tu byla i pro laika veliká pravděpodobnost, že u H-ové jde o těhotenství. Výtka jest odůvodněna. Rozsudek uvádí sice v rozhodovacích důvodech, že soudní lékařská rada odůvodňuje